

Arrest

nr. 116 575 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 november 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 6 mei 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Mominabad, gelegen in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar.

U bent kleermaker. In het districtscentrum had u uw eigen winkel. Op een dag kwamen de taliban naar uw winkel. Ze vroegen u om militaire uniformen voor hen te maken. U vertelde hen dat u niet over de nodige vaardigheden beschikt om dit te vervaardigen en u gaf hen hun stof terug. De taliban kwamen vijf à zes keren naar uw winkel om u te vragen militaire uniformen voor hen te maken. Ze wilden u ervoor betalen. Telkens weigerde u dit. De taliban dreigden ermee uw winkel op te blazen en u te vermoorden indien u bleef weigeren.

In 2009 diende u een asielaanvraag in in Groot-Brittannië waar u drie à drieënhalve maand verbleef. U bent vrijwillig teruggekeerd naar Afghanistan. U verbleef er drieënhalve jaar bij uw oom langs moederskant in Momenabad. U heropende uw winkel en begon opnieuw als kleermaker te werken.

Eén maand na uw terugkeer kwamen opnieuw talibs, ditmaal andere, bij u langs. Ze zeiden dat ze uw vader, die lid was van Hezb-e Islami en die stierf tijdens het talibanregime, hadden gedood en vroegen u opnieuw om militaire uniformen te maken. Opnieuw weigerde u dit te doen.

Zes maanden later kwamen de taliban opnieuw vragen om militaire uniformen te maken. Weerom weigerde u.

Een jaar na uw terugkeer ontving u een dreigbrief van de taliban. Ze schreven dat ze u zouden betalen om die militaire uniformen te maken. Vervolgens ontving u een tweede dreigbrief.

Een jaar nadat de taliban u voor de tweede keer na uw terugkeer vroegen om militaire uniformen te maken, kwamen ze opnieuw langs. Wederom weigerde u.

Vervolgens kwamen agenten van de inlichtingendienst langs. Ze verdachten u ervan kleren te hebben gemaakt voor de taliban. U ontkende dit. De agenten vroegen u uw winkel te sluiten en te vertrekken. Ze waarschuwden u dat ze u zouden straffen als ze u opnieuw zouden tegenkomen.

Hierna verliet u opnieuw Afghanistan. Gedurende zes maanden verbleef u in Griekenland waar u in een boomgaard heeft gewerkt. Na één jaar onderweg te zijn geweest, kwam u op 19 november 2012 in België aan waar u diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u zich een veel jongere leeftijd heeft aangemeten dan degene die u werkelijk heeft. Waar u zich op het moment van uw asielaanvraag op 19 november 2012 16 jaar verklaarde (verklaring DVZ, punt 4), wees een leeftijdsonderzoek uit dat u op 22 november 2012 minimum 27 jaar oud was. Het grote leeftijdsverschil wijst erop dat u door het aannemen van een jongere leeftijd het de Belgische asielinstanties wilt bemoeilijken een duidelijk zicht te krijgen op uw werkelijke nood aan bescherming. Uw verklaring op 27 maart 2013 voor het CGVS als zou u 22 jaar zijn (CGVS, p. 3 & 16), bevestigt bovenstaande vaststelling. Hierdoor wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd.

Daarnaast moest worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van uw recente herkomst uit Afghanistan en/of uit het district Surkh Rod - gelegen in de Afghaanse provincie Nangarhar, waardoor bijgevolg de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt aangezien dit onlosmakelijk verbonden is aan uw beweerde afkomst.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u het gebruik van de Afghaanse kalender niet beheerst. Zo weet u niet welk jaar het volgens deze kalender is, noch kunt u ook maar één maand ervan opsommen (CGVS, p. 3 & 8). Bovendien verklaart u dat "Newroz", het begin van het nieuwe jaar, in de lente valt en pas begonnen is (CGVS, p. 3). Wanneer gevraagd werd hoelang geleden Newroz is begonnen, stelt u dat u dit vergeten bent (CGVS, p. 3). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of dit een paar dagen, weken of maanden geleden is, verklaart u dat Newroz een paar maanden geleden is begonnen (CGVS, p. 3). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat het nieuwe jaar volgens de Afghaanse kalender begonnen is op 21 maart 2013. Dit is slechts zes dagen voor het gehoor voor het CGVS. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u dermate afwijkende verklaringen aflegt betreffende het begin van het nieuwe jaar in Afghanistan. Aangezien u verklaart heel uw leven - uitgezonderd uw verblijf in Europa - in Afghanistan te hebben gewoond (CGVS, p. 3 & 4), kan er nochtans worden aangenomen dat u beter

op de hoogte zou zijn van de Afghaanse kalender. Daarenboven kent u "Haft Mewa", het traditionele Afghaanse nieuwjaarsgerecht, niet (CGVS, p. 8).

Eveneens moet opgemerkt worden dat u stelt dat er zich in uw dorp Mominabad de schrijn van Zahid Ali Bach bevindt waar mensen nieuwjaar vieren (CGVS, p. 4). Echter, u heeft geen enkele informatie over Zahid Ali Bach (CGVS, p. 4). Gezien u verklaart afkomstig te zijn van dit dorp, is dergelijke onwetendheid niet aannemelijk.

Bovendien moet opgemerkt worden dat u de wisselkoers tussen de Afghani en de Kaldar, de Pakistaanse munt, niet bij benadering kent (CGVS, p. 9). U komt immers niet verder dan te stellen dat "de Afghani meer in waarde is" (CGVS, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat ook de Kaldar in de provincie Nangarhar gebruikt wordt. Gezien u verklaart dat u er als handelaar - met name kleermaker - werkte, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u specifiekere kennis kunt zijn omtrent de wisselkoers van deze twee munten die in Nangarhar worden gebruikt.

Ook moet worden opgemerkt dat u stelt dat er na uw terugkeer van Groot-Brittannië enkel parlementsverkiezingen in Afghanistan zijn geweest (CGVS, p. 14 & 15). Uit het administratief dossier blijkt dat de Britse autoriteiten u op 29 april 2009 vrijwillig naar Afghanistan hebben teruggeleid. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat in Afghanistan op 20 augustus 2009 presidents- en provinciale verkiezingen hebben plaatsgevonden. Aangezien deze verkiezingen een opflakking van geweld met zich mee hebben gebracht (zie administratief dossier) en aangezien verkiezingen überhaupt in een nieuw democratisch land als Afghanistan een memorabele gebeurtenis is, is bovenstaande onwetendheid over de voorbije presidents- en provinciale verkiezingen, niet aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw verblijfssituatie voor uw komst naar België. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en kan u niet als vluchteling worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming toegekend worden. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of de regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het Commissariaat-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan

niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48, §2, 3, 4, 57/7 ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn kernelementen in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoekers voorgehouden identiteit, zijn herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

3.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich manifest een bedrieglijke identiteit aanmeet en hiervoor nog steeds geen verklaring aanbrengt. Voorts heeft verzoeker geen enkel nuttig gegeven aangebracht waaruit zijn nationaliteit onbetwist blijkt. De vaststelling dat hij eerder voor korte of langere tijd in verschillende landen van Europa was en onder meer in het Verenigd Koninkrijk asiel heeft aangevraagd in 2009 als Afghaan, is geen bewijs van nationaliteit. Evenmin kan zijn repatriëring op 29 april 2009 vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan als bewijs gelden van zijn nationaliteit te meer nu verzoeker duidelijk niet in Afghanistan is gebleven aangezien hij onwetend is over de presidents- en provinciale verkiezingen die op 20 augustus 2009 hebben plaatsgevonden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

3.3. Aangezien verzoeker niet enkel valse verklaringen aflegt maar ook geen taskara neerlegt, moet zijn voorgehouden nationaliteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen en antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst. Echter uit verzoekers verklaringen kan slechts een fundamentele onwetendheid blijken over alle aspecten van het dagelijkse leven. Zo is niet ernstig dat verzoeker de Afghaanse kalender niet kan hanteren wanneer hij als kleermaker minstens afspraken diende te maken met zijn klanten om zijn werk tegen de afgesproken data klaar te hebben. Noch is aannemelijk dat verzoeker die 8 of 9 jaar kleermaker was en gedurende 6 jaar een eigen winkel had en 2 werknemers tewerkstelde (gehoor p. 7) geen inzicht had in de geldwaarde en de wisselkoers van de eveneens in Nangarhar gebruikte Kaldar. Ook kan verwacht worden dat hij de naam van het traditionele Afghaanse nieuwjaarsgerecht kent, zeker wanneer die hem wordt voorgelezen. Indien verzoeker spontaan het bestaan van het schrijn van Z. A. B. vermeldt, dan kan dit evenwel niet verschonen dat verzoeker voor de rest geen enkele nuttige toelichting over Z. A. B. kan geven (gehoor p. 4) terwijl net de betekenis van een schrijn de reden is waarom dit bekend is. Verzoekers verweer *“Dat wat zijn kennis van de Afghaanse kalender betreft verzoeker de maanden van de kalender bij telling (eerste maand, tweede maand etc..) bijhoudt en dus niet volgens de officiële benamingen van deze maanden”* is evenmin ernstig. Verder kan uit het gehoor niet blijken dat verzoeker een verklaring heeft voor zijn gebrekkige kennis en daar waar hij stelt dat hij *“toch wel spontaan informatie verschaft die van dien aard is dat deze niet toelaat te zomaar te concluderen dat verzoeker niet van Afghanistan afkomstig kan zijn”* wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening heeft gebracht in het licht van het geheel van de motieven en het vermelden van onder meer een schrijn op zich nog geen herkomst kan aantonen. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind. Verzoeker toont geen vervolging aan zodat ook de aangevoerde schending van artikel 57/7 ter niet gegrond is.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden afkomst en verblijf in Afghanistan. Hij maakt niet aannemelijk dat zijn asielaanvraag dient afgewogen ten worden ten opzichte van Afghanistan. Het is niet aan de Raad om de lacunes in

verzoekers asielaanvraag aan te vullen, noch om te speculeren van welk land hij dan wel afkomstig is. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker vroeg het dossier terug te sturen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK